

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **V. D.**, bytem F. 1104, M., zast. JUDr. Josefem Vašulkou, advokátem se sídlem Příční 4, Hodonín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11. 2012, č. j. KUOK 98998/2012, sp. zn. KÚOK/73654/2012/ODSH-SD/7469, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 2. 7. 2012, čj. SMOL/101828/2012/OARMV/PD/Reg. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona

č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 26. 4. 2012 v 10:17 hodin v obci K. u základní školy ve směru jízdy od obce O. k obci O. při řízení motorového vozidla tov. zn. Mitsubishi registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy v měřeném úseku silničním rychloměrem byla vozidlu naměřena rychlost 101 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ byla tedy jako nejnižší možná skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 97 km/h, což je o 47 km/h více. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců.

[2] Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí a vady řízení z následujících důvodů. Správní orgán I. stupně na ústním jednání dne 26. 6. 2012 rozhodl v nepřítomnosti žalobce, ačkoliv se tento prostřednictvím svého právního zástupce náležitě omluvil ze své neúčasti na jednání. Tak nebyla splněna podmínka § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a bylo porušeno právo žalobce vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu a navrhopat důkazy na svou obhajobu, bylo mu znemožněno uplatnit u jednání důkazy, které prokazují jeho nevinu. Právní zástupce žalobce byl předvolán Policií Hodonín v trestní věci k výsledku obv. M. C. na den 26. 6. 2012 ve 13 hodin. Toto předvolání bylo doručeno JUDr. Josefu Vašulkovi e-mailem dne 22. 6. 2012 v 9:14 hodin, což byl pátek. Tuto okolnost doložil právní zástupce žalobce potvrzením z elektronické pošty. Téhož dne JUDr. Vašulka zaslal správnímu orgánu I. stupně žádost o odročení jednání z důvodu jeho účasti u výsledku na Policii v Hodoníně. Jelikož šlo o první výslech v trestní věci, který navíc by již 2× přeložen, šlo o nutnou obhajobu a jednalo se o náročnou trestní kauzu [zločin zpronevěra podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) TrZ], byla účast JUDr. Vašulky u tohoto výsledku na Policii v Hodoníně nutná. Výslech na Policii v Hodoníně měl být původně proveden dne 19. 6. 2012, pak dne 21. 6. 2012, ovšem k tomu nedošlo, a proto byl tento výslech Policií v Hodoníně přeložen na 26. 6. 2012 ve 13 hodin, což bylo úterý. O této skutečnosti předložil právní zástupce žalobce potvrzení Policie Hodonín ze dne 26. 6. 2012. Navíc v tak krátké době od pátku 22. 6. 2012 do úterý 26. 6. 2012, kdy do této doby vstoupily dva dny volna - sobota a neděle, nebyl schopen JUDr. Vašulka za sebe sehnat adekvátní náhradu při výsledku na Policii v Hodoníně. Poněvadž žalobce trval na osobní účasti JUDr. Vašulky u předmětného správního řízení, přičemž advokát nemůže jít proti zájmům klienta, právní zástupce žalobce požádal správní orgán o odročení jednání v této věci. Nelze spravedlivě požadovat po JUDr. Vašulkovi, aby byl schopen se zúčastnit obou jednání, neboť správní řízení probíhalo od 10:30 hodin v Olomouci a trestní věc od 13 hodin v Hodoníně, což představuje vzdálenost minimálně 150 km a časové rozpětí minimálně dvě hodiny. Z toho je zřejmé, že předmětná žádost byla důvodná a oba správní orgány jí měly vyhovět. V druhé žalobní námitce žalobce uvedl, že úsek silnice od obce Olomouc k obci Odry se projíždí lesem s tím, že zhruba uprostřed tohoto lesního úseku se nachází obec Kozlov, obklopená lesním porostem. Dopravní značka označující začátek obce Kozlov je umístěna tak, že ji při příjezdu do této obce zakrývala jednak jiná značka, a jednak byla překryta větvemi stromů či keře, takže nebyla řádně viditelná. Ze směru jízdy žalobce při příjezdu do obce

Kozlov za značkou označující začátek obce se nachází na po obou stranách silnice několik málo objektů, které ovšem nejsou přímo u silnice, ale jsou ve vzdálenosti asi 50 m od silnice. Tyto objekty netvoří souvislou řadu domů vedle sebe stojících, ale jsou různě rozmístěny v terénu. První objekt nacházející se blízko silnice byl právě ten, u kterého zastavila policie žalobce a od kterého policie prováděla měření dovolené rychlosti v obci. Tento objekt je umístěn ve vzdálenosti asi sto metrů od značky označující začátek obce. V daném případě tedy nelze jednoznačně hovořit o tom, že toto území představuje zastavěné území obce Kozlov, z něhož by žalobce poznal, že se nachází na území obce, a tak mohl včas reagovat na vzniklou situaci a přizpůsobit rychlost jízdy v obci. Nebylo tedy jednoznačně prokázáno, že obec Kozlov byla řádně označena patřičnou dopravní značkou a že se jednalo o zastavěné území obce, v němž se provádělo měření rychlosti žalobci. Obě tyto podmínky musí být splněny současně, abychom mohli hovořit o spáchání přestupku. Přitom prokázání viny žalobce je plně na správním orgánu. Žalobce také nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že mohl poznat, že se nachází na území obce, neboť při vjezdu do obce jsou viditelné pouliční lampy. Z předložených fotografií je ovšem patrné, že tyto pouliční lampy se nacházejí již ve velké vzdálenosti před samotnou značkou označující začátek obce a tedy nejsou na území obce. Jak potom měl žalobce poznat, že se nachází na území obce Kozlov, když předmětné pouliční lampy jsou jak na území obce, tak i mimo území obce. Třetí žalobní námitkou žalobce namítal, že policejní orgán prováděl měření rychlosti v obci Kozlov u budovy, která je dle vyjádření správních orgánů budovou základní školy a tato se nachází ve vzdálenosti sto metrů od tabule označující začátek obce, tedy ze směru jízdy žalobce. Před touto budovou ovšem není žádná dopravní značka, která by upozorňovala řidiče na možnost zvýšeného pohybu osob, zejména pak dětí. V této části obce se také nenachází žádné zařízení, které by řidiče upozorňovalo, jakou rychlostí se jejich vozidlo právě pohybuje. Samotné měření rychlosti prováděla Policie v dosti blízké vzdálenosti od cedule označující začátek obce, tj. 100 metrů od této cedule, a navíc v území, které vůbec nelze označit jako zastavěné území obce. V daném případě proto žalobce má za to, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, že by byla porušena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, a že by tedy měření rychlosti policejním orgánem bylo prováděno v duchu zákona. Za čtvrté žalobce namítal, že ani jeden ze správních orgánů se ve svém rozhodnutí nevypořádal s tím, zda měřicí přístroj na měření rychlosti splňoval maximální vzdálenost měření 60 m, odklon osy svazku antény od směru jízdy měřených vozidel 22,5 stupňů s tolerancí plus minus 0,5 stupňů, přesnost nízkofrekvenční části je do 100 km/h ± 1 km/h a nad 100 km/h ± 1 %, rozsah zaručované přesnosti měření je 20 – 250 km/h. Pokud jsou tyto skutečnosti naprosto přesně prokázány, nelze hovořit o tom, že měření bylo prováděno podle zákona a že tedy byla naplněna formální stránka přestupku. K prokázání všech svých tvrzení žalobce navrhl jako důkaz fotografie, které byly pořízeny v den spáchání přestupku, a které prokazují, že značka obce Kozlov byla zakryta jednak dopravní značkou označující hlavní silnici a jednak větvemi stromů či keřů; tímto důkazem se ani jeden ze správních orgánů nezabýval; výslech svědků, kteří v předmětný den tímto úsekem projížděli asi 1,5 hodiny potom, co byl žalobce zastaven policií, a jsou ochotni dosvědčit celou situaci shora popsanou, a to: P. S., bytem M., D.

1090, a F. D., bytem M., U K. 81. Žalobce navrhl zrušení obou napadených rozhodnutí.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k žalobním námitkám uvedl, že jsou nedůvodné. Tvrzení žalobce, že se náležitě omluvil ze své neúčasti na jednání, je nepravdivé, neboť žádná písemnost obsahující omluvu žalobce se ve spisovém materiálu nenachází. Žádost o odročení jednání zaslanou správnímu orgánu zmocněncem žalobce nelze v žádném případě vyhodnotit jako náležitou omluvu žalobce. Proč prvostupňový správní orgán nevyhověl žádosti o odročení jednání, odůvodnil ve svém rozhodnutí a odvolací správní orgán se s touto argumentací plně ztotožnil. Co se týká údajného překrytí dopravního značení „Začátek obce“, sám žalobce hovoří o tom, že značka nebyla „řádně“ viditelná, z čehož lze dovodit, že i v případě prokázaného překrytí dopravní značky začátek obce (což se zjevně neprokázalo), tato viditelná byla. Namítaná skutečnost ohledně údajných větví stromů, příp. keře, v bezprostřední blízkosti pozemní komunikace je vyvrácena fotografií pořízenou Policií ČR při dokumentaci přestupků. Námitka týkající se údajného nenaplnění materiální stránky přestupku je zjevně nedůvodná, neboť samotné rozpětí sankce stanovené zákonodárcem za porušení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu tuto nebezpečnost činu pro společnost dostatečně vystihuje. K tvrzení žalobce, že se žádný ze správních orgánů nevypořádal s tím, zda měřicí zařízení splňovalo žalobcem uváděné parametry, je nutno poukázat na skutečnost, že žalobce tyto námitky neuplatnil při samotné silniční kontrole, ač tuto možnost měl (na tiskopise „Oznámení přestupku ...“ se nevyjádřil). K ústnímu jednání se poté bez omluvy nedostavil ani v odvolání instalaci měřicího zařízení nějak nezpochyboval. Správní orgán neměl důvod k prověřování těchto skutečností, neboť měření rychlosti provádí policisté k tomuto měření řádně vyškolení. Na základě uvedených skutečností považoval žalovaný žalobu za důvodnou a navrhl její zamítnutí jako nedůvodné.

[4] Při jednání soudu žalobce zopakoval jako hlavní důvod žaloby, že jel zalesněnou krajinou a nemohl poznat, že se nachází v obci, značka byla zakrytá keři a jinou značkou, měření bylo blízko za značkou (100 m) a nemohl včas zareagovat. Matoucí je pouliční osvětlení před i za obcí, trest je nepřiměřený a zákaz řízení likvidační, chyběla materiální stránka přestupku, zákon hovoří u plynulé, soustavné zástavbě obce. Soud provedl k návrhu žalobce důkaz fotografiemi v elektronické podobě, žalovaný se k nim již nevyjadřoval.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 19. 11. 2012 – s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je uvedeno dále v rozsudku.

[6] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení o přestupku jeho spáchání tak, jak je popsáno v úvodu odůvodnění

tohoto rozsudku. Do ručně psaného oznámení se žalobce nevyjádřil, pouze ho podepsal. Ve správním spise je platný ověřovací list k rychloměru. Zástupce žalobce dne 22. 6. 2012 požádal správní orgán I. stupně (doručeno správnímu orgánu 25. 6. 2012) jen o odročení jednání, neboť se musí toho dne zúčastnit jako obhájce výsledku obviněného na Policii v Hodoníně v trestní věci. Zástupce žalobce doložil ustanovení obhájce ze dne 6. 3. 2012 a předvolání v této věci ze dne 14. 6. 2012. Podle úředního záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 25. 6. 2012 tohoto dne v 10:28 hodin správní orgán kontaktoval zástupce žalobce s tím, že jeho žádosti o odročení jednání z důvodu kolize s výsledkem v trestní věci na Policii ČR v Hodoníně nevyhoví, neboť jednání na Magistrátu města Olomouce bylo nařízeno na 10:30 hodin s dostatečným předstihem, zástupcem žalobce dokládáný výsledek ze dne 26. 6. 2012 je až ve 13 hodin. Správní orgán zástupci žalobce sdělil, že trvá na původním nařízeném termínu.

[7] Podle protokolu o ústním projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného ze dne 26. 6. 2012 byl přestupek projednán a bylo provedeno dokazování.

[8] Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. V tomto rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že zástupce žalobce požádal o odročení jednání z důvodu kolize, správní orgán jeho žádost posoudil a následně právního zástupce žalobce z důvodu časové tísně telefonicky kontaktoval s tím, že jeho žádosti nevyhoví, neboť namítaná kolize není důvodná, zástupce žalobce měl dostatek času účastnit se obou jednání, v opačném případě má možnost nechat si minimálně na jednom z jednání zastupovat.

[9] V odvolání proti rozhodnutí o přestupku žalobce brojil proti neodročení jednání shodně jako žalobním bodě 1 a proti označení začátku obce jako v žalobním bodě 3. V příloze odvolání zástupce žalobce doložil zaslání předvolání Policií ČR Hodonín dne 22. 6. 2012 v 9:14 hodin e-mailem, dále potvrzení Policie ČR ze dne 26. 6. 2012 o tom, že zástupce žalobce byl elektronicky vyrozuměn a o změně výsledku v trestní věci, fotografii s označením hlavní silnice, křižovatka a další dvě fotografie pozemní komunikace.

[10] Odvolací námitce žalobce, že projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce bylo v rozporu se zákonem a že neměl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem a navrhopat důkazy, přičemž omluva byla řádná, žalovaný nepřisvědčil, neboť měla za to, že omluva z nařízeného ústního jednání nebyla důležitým důvodem. Předvolání ze dne 4. 6. 2012 stanovující termín ústního jednání na 26. 6. 2012 bylo doručováno jak právnímu zástupci, který si písemnost převzal osobně 9. 6. 2012, tak žalobci, který si předvolání převzal 7. 6. 2012. Omluva z ústního jednání byla k poštovní přepravě předána 22. 6. 2012 a správnímu orgánu I. stupně doručena 25. 6. 2012, tedy den před konáním ústního jednání. Tétož dne správní orgán I. stupně zástupci žalobce sdělil, že omluva uznána nebyla a termín ústního jednání se tedy nemění. Právní zástupce vzal toto na vědomí a k ústnímu jednání se nedostavil. Žalovaný se zabýval i otázkou včasnosti omluvy z ústního jednání, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že právní zástupce žalobce měl možnost omluvit se ze dne 22. 6. 2012 a případně se se správním orgánem I. stupně

či policejním orgánem dohodnout na jiném termínu. Advokáty při výkonu advokacie povinen jednat čestně a svědomitě, využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládal za prospěšné. Omluva právního zástupce spočívala ve skutečnosti, že ve věci jeho jiného klienta byl dne 22. 6. 2012 stanoven termín výslechu dne 26. 6. 2012. Je sice pravdou, že termín tohoto výslechu byl několikrát měněn, kdy poslední změna nastala dne 22. 6. 2012, tedy v době, kdy právní zástupce žalobce věděl, že na tento termín má již nařízeno ústní jednání ve věci jiného klienta. Z potvrzení, které je součástí odvolání, rovněž vyplývá, že změny termínu výslechu jiného klienta nejsou v zásadě problém, kdy se zde hovoří o dohodě pro stanovení jiných termínů. Žalovanému nebyl znám ani důvod, pro který by měl výslech v trestní věci přednost před stanoveným termínem v řízení o přestupku. K ústnímu jednání byl rovněž předvolán žalobce a žalovanému není znám důvod, na základě kterého se k nařízenému jednání nedostavil. Proto námitce žalobce nepřisvědčil, omluvu neposoudil jako včasnou, tedy náležitou a důležitost důvodu rovněž nebyl shledán relevantním. Žalovaný rovněž nepřisvědčil námitce žalobce o zakrytí dopravní značky označující začátek obce jinou dopravní značkou a keřem. Součástí záznamu o přestupku je fotografie zachycující žalobce při překročení nejvyšší dovolené rychlosti. V pozadí této fotografie je zcela zřetelně vidět dopravní značka IS 12b, která označuje konec obce, když žalovanému je z úřední činnosti známo, že dopravní značka IS 12a označující začátek obce se nachází přímo naproti dopravní značky označující konec obce; z fotografií je dále zřetelné, že na krajích silnice, kde je současně dopravní značka umístěna, se nenachází žádné stromy, které by dopravní značku zakrývaly. Dále je žalovanému z úřední činnosti známo, že před dopravní značkou IS 12A je umístěna jiná dopravní značka, a to dopravní značka upravující přednost P 2, která je však umístěna v dostatečné vzdálenosti a výhledově nebrání ve viditelnosti dopravní značky stanovující počátek obce. Za lichou označil žalovaný i námitku týkající se skutečnosti, že žalobce nepoznal, že se nachází na území obce pro její zastavěnost objekty. Již při vjezdu do obce jsou viditelné pouliční lampy a několik málo domů, kdy je dopravní značení řádné, což je i při možnosti, že žalobce dopravní značení z důvodu nepozornosti přehlédl, jsou zde indicie vedoucí k tomu, že se nachází v obci. Žalovaný konstatoval, že žalobce při jízdě rychlostí 97 km/h překročil rychlost jízdy v obci o 47 km/h, což znamená, že nerespektoval ani rychlost jízdy stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec, kdy z tohoto důvodu se tvrzení žalobce žalovanému jeví jako účelové, stejně jako skutečnost, kterou tvrdí o zasahujících policistech, neboť toto nevyplývá ze spisového materiálu. Naopak se žalovanému nejevil logický postup žalobce, kdy oznámení přestupku pouze podepsal a skutečnosti, které uplatňuje v odvolání, neuvedl už na místě sepsání oznámení o přestupku.

[11] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[12] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přestupek se stal 26. 4. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 27. 11. 2012.

[13] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[14] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí i ke dni spáchání přestupku, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*

[15] První spornou otázkou je ta, zda omluva žalobce z ústního jednání byla včasná, resp. náležitá a zda by pro ni existoval důležitý důvod.

[16] Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[17] Soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že důvod omluvy nebyl důležitý, právní zástupce žalobce si mohl s Policií ČR v Hodoníně dohodnout jiný termín (den před nebo po 26. 6. 2012, nebo zcela jiný), resp. totéž učinit s jednáním u Magistrátu města Olomouce. Podle názoru soudu lze vyvinutí takovéto činnosti a snahy po právním zástupci žalobce spravedlivě požadovat, aby se nejevilo jednání žalobce, resp. jeho právního zástupce jako účelové. Omluva sice byla včasná, avšak nebyly pro ni dostatečné důvody. Ačkoli výslovně žalovaný nestanovil, že se v případě jednání žalobce jedná anebo může jednat o zneužití práva, krajský soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ve své judikatuře ve více případech dospěl k tomu, že žalobce jednal účelově, aby se vyhnul projednání přestupku či dokonce právo se stejným cílem zneužíval [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81 ke zneužití práva v přestupkovém řízení, dále k vyhýbání se projednání rozsudky téhož soudu ze dne 22. 2. 2006, čj. 1 As 19/2005-71, ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009-99 (v souzené věci *a contrario*), ze dne 12. 3. 2009, čj. 7 As 9/2009-66, ze dne 22. 11. 2004, čj. 6 As 50/2003-41, vše publikováno na www.nssoud.cz]. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009-99, *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.*

[18] Soud uzavírá, že žalobní námitku o důvodnosti omluvy shledal soud jako neopodstatněnou a proto projednání přestupku dne 26. 6. 2012 i v nepřítomnosti žalobce proběhlo v souladu se zákonem. U výkladu neurčitých právních pojmů „důležitý důvod“ a „náležitá omluva“ neshledal u obou správních orgánů soud nezákonnost ani zneužití či překročení správního uvážení.

[19] Námitku, podle které značku o začátku obce Kozlov zakrývá jiná značka a větve stromu či keře, neshledal soud jako důvodnou. Toto své tvrzení žalobce nijak neprokázal, nedoložil. Z fotografií doložených k žalobě a provedených jako důkaz toto nelze seznat. K místnímu šetření neshledal soud důvod za situace, kdy žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že na místě, kde je značka o začátku obce, nejsou žádné stromy a keře, a navíc je ve spise umístěna fotografie z doby spáchání přestupku, které je dokumentováno. Z tohoto snímku je patrné značení konce obce v opačném jízdním pruhu, dobrá viditelnost, umístění vozidla a nepřítomnost stromů a keřů na okraji pozemní komunikace ve směru jízdy žalobce. Podle oznámení přestupku, podepsaného žalobcem, toto žalobce v okamžik zjištění a oznámení, nenamítal. To jeho obhajobu znevěrohodňuje (srov. jiný obdobný případ, kdy žalobce ihned s policisty a svědkyní šli značku shlednout a že tvrzení policistů potvrdila svědkyně ve správním řízení – rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. 76 A 13/2012, dostupné na www.nssoud.cz). Z fotografií doložených žalobcem není zjevné, kterého data byly pořízeny, ani žádné jiné skutečnosti. Důkaz provedený při jednání soudu žalobcem předloženými elektronickými fotografiemi zcela vyvrátily námitku žalobce, že značka o počátku obce v místě nebyla či nebyla viditelná. Žalobce neunesl důkazní břemeno ke svému tvrzení, že dopravní značka označující začátek obce byla zakrytá větvemi stromů a keřů podle § 52 a § 64 s. ř. s. ve spojení s § 101 odst. 1 písm. b) a § 120 odst. 1 o. s. ř.

[20] Lichá je námitka o tom, že v místě není zjevné, že se řidič nachází v obci. V souzené věci bylo prokázáno, že značka o začátku obce zde nechyběla. I kdyby chyběla, ve spojení s výše uvedenou argumentací, soud odkazuje na právní závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 1 As 183/2012-50, www.nssoud.cz, podle kterého *přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích*. Tím spíše platí argumentace obsažená v napadených správních rozhodnutích. I podle internetového serveru www.mapy.cz lze ověřit, že zástavba, byť ojedinělá a nikoli řadová, v obci Kozlov od začátku obce byla. Mimoto na uvedené internetové mapě lze nyní ověřit i katastr a hranice obce. Námitka žalobce, že zástavba obce musí být plynulá, soustavná, nemá oporu v zákoně. Začátek obce zde byl nepochybně označen dopravní značkou. Význam pro dodržení nejvyšší povolené rychlosti nemá ani vzdálenost domů od pozemní komunikace, ani zvláštní označování budovy školy anebo umístění měřicího stanoviště od dopravní značky o počátku obce, ani existence výstražné dopravní značky „Děti“ (č. A 12), protože šlo o překročení obecného rychlostního limitu pro obec.

[21] Tvrzení žalobce o tom, že pouliční lampy jsou jak na území obce, tak mimo něj, na uvedeném nic nemění a nijak nesvědčí o tom, že žalobce nebyl v obci. Naopak, tím spíše měl žalobce vědět, že je v obci a měl minimálně věnovat zvýšenou pozornost své jízdě a rychlosti.

[22] Žalobcovy tvrzení a námitka, že v obci není žádné zařízení měřící rychlost jízdy, nezbavuje řidiče odpovědnosti za spáchání projednávaného přestupku. Ke sledování rychlosti vozidla řidiči slouží především rychloměr ve vozidle. Soud odkazuje rovněž na právní závěr Nejvyššího správního soudu, že *řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku podle smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 1 As 73/2009-78, www.nssoud.cz). Lichá je i námitka, že v obci není u školy žádná dopravní značka, která by upozorňovala na zvýšený výskyt chodců nebo dětí, pravidla o nejvyšší povolené rychlosti platí i při neumístění takové značky, její absence v místě nic nemění na povinnosti dodržovat obecné pravidlo nejvyšší povolené rychlosti v obci 50 km/h, což je a musí být žalobci bezpochyby známo.

[23] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že byla naplněna mimo ostatní povinné znaky přestupku i materiální stránka. Společenská škodlivost jednání žalobce spočívá v ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, jejich životů a zdraví, příp. i majetku.

[24] Námitka nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, protože se nevypořádala s výtkami k parametrům rychloměru, je neopodstatněná. Tyto námitky vznesl žalobce až v žalobě, předtím ve správním řízení je vůbec nevznesl, neuplatnil, jak soud zjistil ze správního spisu. Součástí správního spisu je platný ověřovací list rychloměru. Námitka, kterou brojil žalobce proti výsledkům měření a která spočívala v tom, že není naplněna formální stránka přestupku a měření neproběhlo podle zákona, je lichá. Formální stránka přestupku je naplněna tím, že jednání žalobce je označeno jako přestupek v zákoně a je vyjádřena zněním § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce nevznáší žádnou konkrétní námitku, proč by mělo být měření nesprávné a nijak toto své tvrzení nedokládá. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).

[25] Výslech žalobcem navržených svědků za dané situace by byl nadbytečný a nemohl by prokázat nepřekročení rychlosti žalobcem, tj. nespáchání přestupku.

[26] Žalobce překročil rychlost v obci o kolik o 94 %, takřka dvojnásobně. Jak poznamenal žalovaný, žalobce překročil i rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec, tj. 90 km/h. I proto je nedůvodná námitka, že měření probíhalo blízko začátku obce. Nutno dodat, že žalobce rychlostí 101, resp. 97 km/h v obci porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu. Námitka žalobce, že na počátku obce nebylo zařízení měřící rychlost a žalobce nebyl upozorněn na překročení stanoveného maxima, není opodstatněná, tato skutečnost nezbavuje žalobce odpovědnosti za spáchaný přestupek.

[27] Testem proporcionality uložená sankce rovněž prošla, neboť v souzené věci stanovená doba zákazu řízení, omezující základní právo žalobce na výdělečnou činnost, umožňuje dosáhnout cíle sledovaného jeho potrestáním uloženým sankcemi, dále je toto opatření nejšetrnější z více možných prostředků umožňujících dosažení stanoveného cíle a v poměrování veřejného zájmu na potrestání takřka dvojnásobného překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci oproti umožnění výdělečné činnosti žalobce, kterou lze zajistit i jinými prostředky, např. zaměstnáním řidiče, cestováním s pomocí rodiny a přátel, zajištění dopravy a výdělečné činnosti jiným způsobem atd. – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, čj. 5 As 46/2008-50, podle kterého z čl. 26 *Listiny ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny pak plyne, že excesivní zásah do výkonu určitého povolání, práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, může být v rozporu s ústavním pořádkem. Pro posouzení konformity § 22 odst. 4 zákona o přestupcích ve spojení s § 22 odst. 1 písm. h) téhož zákona s ústavním pořádkem je v souladu s konstantní judikaturou Ústavního soudu nutné aplikovat třístupňový test proporcionality (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 4/94, Anonymní svědek I, publikován pod č. 214/1994 Sb.; nález sp. zn. III. ÚS 256/01, rekognice fotografiemi, publikován pod č. 37/2002 Sb. ÚS; či nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02, Minimální výše pokuty, publikován pod č. 405/2002 Sb.): (1) test vhodnosti, tj. v daném případě zda-li minimální doba zákazu řízení motorových vozidel, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl; (2) test potřebnosti, tj. zda-li je minimální doba zákazu řízení motorových vozidel ve vztahu k dotčeným základním právům nejšetrnějším z více možných prostředků umožňujících dosažení sledovaného cíle; a (3) test poměrování, tj. porovnání závažnosti v kolizi stojícího základních práva a veřejného zájmu, včetně zmínění možnosti hromadné dopravy.*

[28] V souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. a § 125c odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb. od uložené sankce nemohou upustit ani správní orgány, ani soudy.

[29] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se

zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[30] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[31] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 11. 8. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně